

men Ministeren træffer ingen Foranstaltninger til at opfylde dette Løfte, som han selv er ansvarlig for, i dette Reglement. Jeg maa sige, at det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister er ved at blive en af de sletteste Arbejdsgivere her i Landet, og jeg vil meget indtrængende henvende mig til ham at gaa med til at revidere den Lønningslov, der blev vedtaget i 1908, og bringe den i Overensstemmelse med de Lønninger, der betales ved de fire store Etater.

Justitsministeren (Billow): Jeg maa begynde med at bringe Finansudvalget en Tak, fordi det har tiltraadt alle de af Justitsministeren stillede Forslag med Undtagelse af eet, som den ærede Ordfører (Carl Hansen) omtalte, nemlig et Forslag om en Bevilling paa 1,500 Kr. til en engelsk Læsebog for Fangerne ved Vridsløselille Straffeanstalt. Dette Forslag kan jeg godt tage tilbage og altsaa tiltræde Ændringsforslag Nr. 75. Det er gaaet her, som det gaar saa tidt, at en Lærer helst vil bruge en af ham selv forfattet Læsebog til sin Undervisning. Det er ganske naturligt, at han ønsker at bringe Undervisningen i Overensstemmelse med sine egne Principper, og at dette lettest sker derved, at han selv skriver den Bog, han ønsker at bruge ved Undervisningen. Men jeg maa give Udvalget Ret i, at dette er et Beløb, der kan spares, om end ikke tilfulde, thi Læsebøger skal der jo til.

I øvrigt har ingen af de ærede Medlemmer, der har haft Ordet, gjort Bemærkninger til de af mig stillede Ændringsforslag, men derimod til Samraadene. Den ærede Ordfører omtalte et Samraad, der har været afholdt angaaende Bidrag til Nationalforeningen for den hvide Slavehandels Bekæmpelse; selve Forslaget er jo tiltraadt af Udvalget. Udvalget har udbedt sig forskellige Oplysninger af Ministeriet denne Sag vedrørende, og Ministeriet har sendt Udvalget det, vi fik fra Foreningen, nemlig det sidste Regnskab, medens Foreningen lovede at fremsende yderligere Oplysninger om sin Virksomhed. Disse Oplysninger har Ministeriet ikke faaet endnu, men saa snart vi faar dem, vil de gaa videre til Finansudvalget.

Dernæst omtalte det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) forskellige Samraad, for det første Samraadet om Gymnastikundervisning i Fængslerne. Men hans Bemærkninger derom giver mig ikke Anledning til særlige Udtalelser, da der er fuld Overens-

stemmelse mellem ham og mig paa dette Punkt.

Dernæst omtalte det ærede Medlem, og ligeledes det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) et andet Samraad, der havde været afholdt, om Arbejdsforholdene i Fængslerne, om den Beskæftigelse, Fangerne faar. Om dette Spørgsmaal vil jeg gerne benytte Lejligheden til at udtale mig noget nærmere. De Fanger, der her er Tale om, er alene dem, der dømmes til Straffearbejde. Straffearbejdet falder ifølge den bestaaende Straffelov i to Dele, Forbedringshusarbejde og Tugthusarbejde. Som det ligger i alle disse tre Ord, Straffearbejde, Forbedringshusarbejde, Tugthusarbejde, er det Lovens Mening, at Fangerne skal arbejde, og der er sikkert heller ingen Medlemmer i den høje Rigsdag, der vil gøre sig til Talsmand for den modsatte Anskuelse. Det vilde være ganske barbarisk, om man indførte, at Fangerne skulde drive. Naar man tænker sig, at de kan idømmes Forbedringshusarbejde fra 8 Maaneder indtil 6 Aar og Tugthusarbejde fra 2 Aar indtil paa Livstid, siger det sig selv, at selv om en Fange kun dømmes til 8 Maaneder, kunde man aldrig forsvare at lade ham sidde hen i al den Tid uden at arbejde. Det vilde være ganske demoraliserende for ham, det vilde være stridende mod ethvert fornuftigt Straffeformaal, og det vilde samfundsmæssigt set være ganske uforsvarligt. Og det vilde være akkurat lige saa uforsvarligt, om man indførte det gamle System fra Trædemøllerne, et System, der kan betegnes saaledes, at vel gjorde Fangerne et Arbejde, men det var uproductivt Arbejde: den ene Dag lod man dem slæbe Sten eller Jern et Sted hen, og den næste Dag lod man dem slæbe det tilbage igen, bare for at beskæftige dem. Det er et lige saa uforsvarligt Princip som slet ikke at give dem noget som helst Arbejde. Fangerne skal arbejde og arbejde ved fornuftigt, økonomisk, udbyttegivende Arbejde. Det skal de af forskellige Grunde. Først og fremmest af Hensyn til et af de Formaal, hvorfor man straffer, altsaa af pönitentiere Grunde, af Hensyn til Fangerne selv. Dette gælder dem, der er idømte Straffearbejde, først og fremmest Forbedringshusfanger. Det er gennemgaaende yngre Fanger, Personer, der første Gang har forset sig. De maa selvfølgelig arbejde. Hvad er nemlig den væsentligste Aarsag til, at en ung Mand kommer ind paa Forbryderbanen? Det er Lediggang. Der er en stor Sandhed i det gamle Ord, der siger, at Lediggang